

[Statsministeren.]

Stand til at mobilisere, vil den Kendsgerning staa fast, at det var Venstres og de Konservatives Flertal i Landstinget, der forkastede Konverteringsforslaget, Konverteringsloven, i det Øjeblik, da Bankerne og nogle Sparekasser havde bundet sig til at gennemføre Konverteringen. Dengang var Sagen og Tiden netop moden til Løsning, mere end senere. Nu er de ærede Ordførere optaget paa Udenværkerne for at bibringe Folk den Tro, at de stadig kæmper for Rentelettelse, men Kendsgerningen er alligevel trods alt, at de to Partier netop har nægtet at medvirke til den Lovbestemmelse om Rentesænkning, som var nødvendig, og nægtet det just i det Øjeblik, da denne Paragraf netop skulde have øvet sin Virkning til Fordel for Konverteringsmulighederne.

Man er ogsaa optaget af Indholdet i de Skrivelser, der skal være vekslet mellem Banker og Sparekasser, og særlig den, som Bankerne har sendt til Sparekasserne. Vi har saaledes som oplyst ikke set den eller de Skrivelser, der er Tale om. I Gaar sagde det ærede Medlem Hr. Clausager, at Sparekassernes Formand mundtligt havde meddelt mig Indholdet, det, som det ærede Medlem kalder: Bankernes Betingelser. Det ærede Medlem er ikke helt godt underrettet. Sparekassernes Formand har sikkert antydet, at der i Bankernes Skrivelse var Ting, som Ministrene næppe vilde være glade for, altsaa Antydninger af noget lignende Art som dem, man fra samme Side har ladet tilflyde Pressen. Andet eller mere end saadanne Antydninger er selvfølgelig aldrig forebragt. Men det var jo ikke af Hensyn til disse Punkter, at Sparekasserne nægtede Medvirkning; det var som bekendt med en helt anden Motivering, saa for Sparekassernes Tilslutning eller Ikke-Tilslutning var det altsaa ganske ligegyldigt, hvilke Ting der fandtes i Bankernes Skrivelse.

Disse Antydninger, som er kommet frem, har ingen som helst reel Betydning. Derimod har det reel Betydning, at om det hele Forhandlingsgrundlag, som Bankerne har forelagt Sparekasserne, har jeg i rette Tid og paa rette Sted sagt, som ogsaa oplyst i Folketingets Udvalg, at Ministrene naturligvis ikke følte sig bundne til noget, som Bankerne havde forebragt Sparekasserne, og som vi ikke kendte, at vi forbeholdt os at tale med i en Forhandling om den mulige Overenskomst, naar det Tidspunkt var inde, da man ønskede at fortsætte Forhandlingerne paa den Maade, og navnlig naturligvis om alle saadanne Spørgsmaal,

som maatte berøre Statens Interesser; Bankernes Ordfører erklærede straks paa denne Foranledning, at han og Bankerne selvfølgelig var klar over, at en saadan Forhandling var en Forudsætning, og at man var rede dertil, naar man i øvrigt havde klaret Spørgsmaalet om en Sammenslutning af Banker og Sparekasser i det nævnte Forhavende.

Det ærede Medlem Hr. Hasle sagde i Gaar, at man kunde meget vel have faaet at vide, at Banker og Sparekasser ikke vilde gaa ind paa det Grundlag, som blev givet ved det sidste Forslag, hvis blot Indenrigsministeren havde spurgt. Det synes mig at være en lidt ejendommelig Forklaring og en mærkelig Viden, det ærede Medlem aabenbarer. Det var jo netop med stort Besvær, at man fik Ministeriet med til den saakaldte „Enighed“, tilvejebragt uden det, vi ansaa for nødvendigt for virkelig at have et reelt Grundlag at forhandle paa. Det var først, efter at denne Enighed var tilvejebragt, at der fornuftigvis kunde være noget at spørge Bankerne og Sparekasserne om, og det foregik prompte, som man havde ønsket det. Men har det ærede Medlem Hr. Hasle haft den Viden om Pengeinstitutternes Stilling, som han røbede, saa fortjener hans Optræden en meget skarp Bedømmelse, thi hvorfor var han saa med til at binde Indenrigsministeren det Forslag paa Ærmet, hvis han vidste, det maatte blive afvist af Bankerne?

Det ærede Medlem Hr. Hasle sagde i Gaar: Vi troede jo bestemt, at der stod en Minister, som vilde sætte sin Stilling ind for Sagen, altsaa for den Sag, som det ærede Medlem vidste var haabløs i den Form i hvert Fald, hvorom Enighed var tilvejebragt. Det synes altsaa, at det ligefrem for Maaneder siden har været planlagt, hvad der nu er ved at foregaa i disse Dage.

De ærede Medlemmer, baade det ærede Medlem Hr. Hasle og det ærede Medlem Hr. Clausager, talte om den enige Rigsdag, som det var lykkedes at tilvejebringe. Jeg synes nu ikke, der ér meget at prale af i den Retning. Efter lang Tids Nølen, efter mange Forsøg paa at spænde Ben for det hele, skabte man endelig Enighed om en lille Stump af et stort Lovforslag, om ca. 11 Paragraffer af et Komplex, som har en Række sammenhørende Bestanddele, der efter vor Mening har naturlig Sammenhæng og hører sammen, og navnlig var Enigheden altsaa end ikke udstrakt til den Rentesænkning i Banker og Sparekasser, som alle maatte anse for aldeles afgørende for en Konverterings heldige Gennemførelse.